

נוסף במה שמתברר היום כהיסטוריה הבל-תי גמורה של גרמניה החדשה.

כוכבים

יפה ומוכשרת

מעל ומעבר לכל ספק, איזבל אג'אני היא הכוכבת הנשית מס' 1 בצרפת. לא רק משום שזכתה בפרס הסיוור (האוסקר של התעשייה הצרפתית) השנה, או משום שנבחרה במישאל דתיקהל של השבועון רב התפוצה פארי מאג' כשחקנית הפופולרית ביותר שם, אלא משום שהיא מגלמת ב"תוך עצמה, את התכונות החיוניות והמופלאות ביותר הדרושות כדי להיות שחקנית וכוכבת גם יחד.

הצלחתה המסחררת כשחקנית התחילה עוד לפני שאפשר היה לנחש עד כמה היתה יפה. היא היתה בת 14 בלבד, כאשר עלתה לראשונה על קרשי בימת הקומדי פרנסו. שנה לאחר מכן היתה הסנסאציה של התיאטרון הזה כשהאפילה על כל שאר המומרים חים למוליקייר בבית הספר לנשים. בגיל

שחקנית איזבל אג'אני שחקנית וכוכבת

16 היא כבר שילבה הופעה בסרט (הסטיירה של קלוד לוינוב) בשעות היום, עם עבודה בתיאטרון בשעות הערב. באותה השנה, היא אף העניקה לתיאטרון הלאומי של צרפת את הסטיירה הפרטית שלה, כשסייר בה להצעה הנחשבת, בדרך-כלל, כהצעה שאי אפשר לסרב לה: חוזה לזמן ארוך. היא סירבה לחתום על התקשרות ל-20 שנה ויצאה לשוק הפתוח.

שם חיכו לה בכיליון עיניים, ותוך זמן קצר למדי מצאה את עצמה עושה סרטים עם רומן פולנסקי (הדיר) ופרנסואה טריפו (סיפור של אדל), מתנסה בקולנוע האמריקאי (הנהג) ועובדת עם צעירי הקולנוע הגרמני (נוספראטו של ז'רנר הקרצונ).

די עצלנית. בינתיים, הסתבר לכל, ש-מעבר לכישרון הדראמתי שקיבל את בירכת המוסד הגבוה ביותר לתיאטרון בצרפת, הגברת ניחנה גם ביופי טבעי מסוגו, שפרח מסרט לסרט. הכל חברו יחד לשיר לה שירי תהילה, אלא שהיא לא ששה ל"השתתף בשימחה הכללית. לפתע פתאום היא חדלה מכל עבודה במשך שנתיים, "משום שלא מצאתי שום סרט שהלהיב אותי באמת, ואולי גם משום שאני די עצלנית".

כאשר חזרה לפעילות, בדיבוק של אנדרז' ז'ולאבסקי, לא זו בלבד שהדהימה בבחירת התפקיד, אלא גם בשינוי הפתאומי שחל בחייה הפרטיים. היא גילו שיש לה בן, והרכיילים המתוסכלים לא יכלו לספק שום אינפורמציה עסיטית ב"נושא. "איני מפרידה בין החיים לעבודה", היא מתנצלת לפני מי שמאשים אותה על סודותיה, "פשוט, יש שעות, במשך היום, שבהן איני מוסרת את הכתובת שלי לפירסום". חוץ מזה, מספרים עליה שהיא מחליפה כתובת פעם בשבועיים-שלושה, כדי שלא תוטדד שלא לצורך.

אשר לתפקיד שבו בחרה, בדיבוק, זו היתה כנראה אחת החוויות המדהימות ביותר ששחקנית יכולה לחוות. היא נדרשה לגלם דמות של אשה נשואה, אם לילד,

נור פוארו

רוכב שוב

רצח לאור השמש (פאר, תל-אביב, אנגליה) - מירשם אגתה כריסטי, מוכר היטב. קבוצה קטנה של אנשים נעולה במקום מבודד, הפעם מלון-פאר, על אי קטן, בים האדריאטי. לכל אחד מן הנוכחים יש סיבה טובה להרוג את מי שמתגלה לקראת אמצע הסרט כקורבן המיועד, ותפקידו של פוארו לחשוף את המניעים השונים, לבדוק את האליבי המושלם של כל אחד מן הנוכחים, להפריד בין אמת ושקר, וללכוד את האשמים דווקא כשנידמה להם שהם מעבר לכל סכנה.

המירשם עבד בסרטים הקודמים, ואין שום סיבה להניח שיעבוד כאן פחות טוב. כמו בעבר, גם כאן יש אוסף כוכבים רציני ביותר, כמו הגברות מאגי סמית ודיאנה ריג, או האדונים ג'יימס מייסון או קולין בלייק-לי, המסוגלים כל אחד בפני עצמו לפזר סביבו הברקות לרוב, מה עוד שהדיאלוגים נכתבו על-ידי המחזאי אנתוני (מישקו בילוש) שפר.

יוסטינוב ממשיך להיות פוארו מושלם - צונן, יהיר, שנון ומצחיק מאוד, במיוחד כשהוא מתכוון לטבול במי הים, וכל מה שהוא מרטיב, זה את קצה הבהון. כי הרי לא איש כפוארו יפקיר את בשרו היקר לסכנות הטמורנות בתוך הים האכזר.

גאי המילטון, שהיה אחראי בין היתר לכמה מסרטי

סמית ויוסטינוב: הברקות לרוב

בונד (למשל גולדפינגר), אינו מתערב הרבה במלאכת ה"מישחק ומניח לכוכביו להתנהג כאוות נפשם, ואולי משום כך מתעורר לעתים הרושם של הופעות בודדות של כוכב בים ידועים ולא של עבודת צוות. מצד שני, המילטון יודע לשמור על קצב של עלילה, לנצל את הצד האסתטי שבנוף ובתלבושות, ולשמור היטב את התעלומה עד הסוף. וזה הרי העיקר.

שחקנים

נלחמים

איזה מין שובב (צפון, תל-אביב, צרפת) - הקולנוע הצר-פתי ממשיך היום לעבוד לפי אותם הרצפטים שהוליווד קידשה לפני ארבעים שנה, ובינתיים כבר התחילה לשכוח. קחו כוכב אחד, הוסיפו לו כוכב שני, חברו אותם יחד במשהו מתוק וחביב וקל לעיכול זמנו להם סצינות משותפות שבהן יפיגו את כל הכאריזמה שלהם, והתוצאה אינה יכולה להיות אלא להיט קופתי.

שני הכוכבים במיקרה הזה הם איב מונטאן ואיזבל אג'אני. היא כלכלנית מזוהירה, יועצת לשרי-האוצר הצר-פתי, וגם מגדלת את שתי אחיותיה הצעירות ודואגת לפרנסתן. סבתה, אחרי שאמה נפטרה ואביה זנח את המיש-פחה, הוא האב, קל דעת, צץ ונעלם, מקסים ולא-רציני. הוא חוזר אחרי שנים וכימעט מחסל את רכוש המיש-פחה כדי להקים קאזינו על אגם זינבה. היא עושה כמי-טב יכולתה למנוע זאת בעדו, לתמונה נכנסים בנקים שווייצים, מאפיה אמריקאית, נוף הררי משכר ועוד כיוצא בזה.

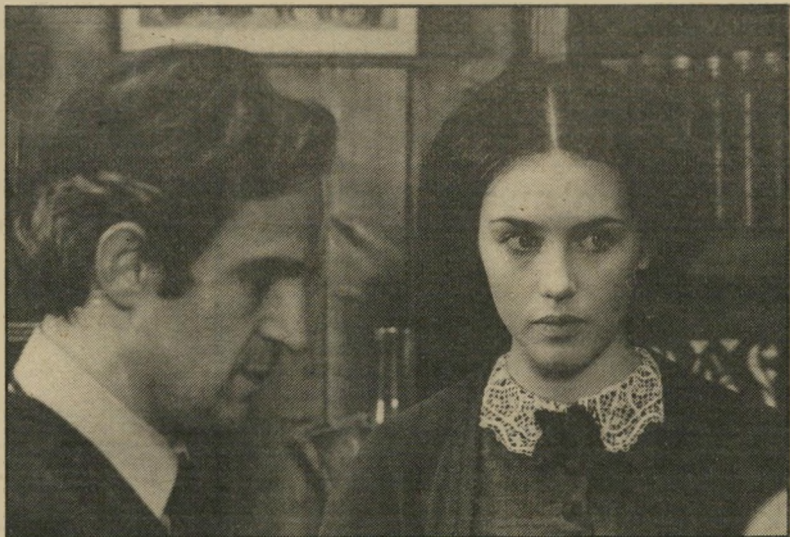
כל המרכיבים גם יחד, יוצרים סיפור בדים מצוץ מן האצבע, המכיל את כל הדפוסים השדופים של הקומדיה הרומנטית. בכל פעם שהעלילה נתקעת בנאף, שולף הבני-מאית-סרטיטיי ז'אן-פול ראפנו עוד שטן אחד מן הכובע, כך שהסיפור כולו מלא נסים ונפלאות שקשה להאמין להם.

מונטאן ואג'אני: הכישרון הקומי

מה שנותר, בכל זאת, אלה הם מונטאן ואג'אני, שני-הם שחקנים ממדרגה ראשונה. מונטאן נלחם קשה כדי להכניס איזושהו הגיון ונשמה לתפקיד האווילי של האב, ואג'אני בהחלט מקסימה בהבעות פנים של הפתעה, רוגז, זעם, השתוללות או השלמה, ואולי זאת הפעם הראשונה שבה ניתן לראות על הבד משהו מן הכישרון הקומי שבו התגלתה לפני הריסר שנים בקומדי פרנסו. בקיצור, הסרט מיועד בעיקר למעריצים של שני אלה.

שיש לה מאהב אבל בנוסף לכך יש לה גם סוד מחריד בחייה: היא פילגש ליצור שהוא התגלמות הרשע המוחלט. הסרט היכה בהלם את הצופים בפסטיבל הסר-טים של קאן, לפני שנה, ואם כי הכל הסכי-מו שמבחינה קולנועית זהו מיבצע אדיר, הרי שקשה היה לעכל את הפסימיות המח-רידה ואת המראות המאיימים שמתקיימים

הבימאי פרנסואה טריפו מדרוך את אג'אני יופי טבעי מסוגו

את היושב באולם, ללא שום פשרות. אג'אני, שהיא מרכז הכובד של הסרט, כאילו מחקה את כל הטיפוסים שגילמה קודם לכן, והציגה משהו חדש. מין דמות מיוסרת ומעונה. אחת הסצינות בסרט, שבה היא נתקפת בעורית, בתוך תחנה של רכב בת תחתית בברלין (שם צולם הדיבוק), שייכת למיבצעים הנדירים ביותר של שחקן על בד הקולנוע. משהו שאינו נופל מן הסצינה המפורסמת שבה הופך ז'וזף בארימור מדוקטור ג'קיל למיסטר הייד, מול המצלמה.

"אני אוהבת לגנון", היא מסבירה את הדרך שבה היא בוחרת את תפקידיה. היא אינה מוכנה שיווה אותה עם דמות מסוי יימת אחת שהיא גילמה, כי אז מה שצפוי קרה לה אחרי הסטיירה. חוץ מזה, גם כאשר היא מתמסרת במלוא המרץ לתפקיד, היא עדיין משתדלת לשמור על אותה "הטיפה המרה האחרונה", כפי שהיא מגדירה, שבה היא תיעזר כדי להאמיח את התפקיד הבא. "ז'ולאבסקי סחט אותנו כמו שסוחטים ל"י מון", היא אומרת, ואף על פי כן, על אותה הטיפה לא ויתרה. זה גם מאפשר לה לשמור מרחק מסויים מן העבודה שלה, ובכל פעם שנידמה לה כי היא מתמכרת מעבר לצורך, היא מזכירה לעצמה: זה לא כל כך גורא. זה בסך הכל קולנוע."